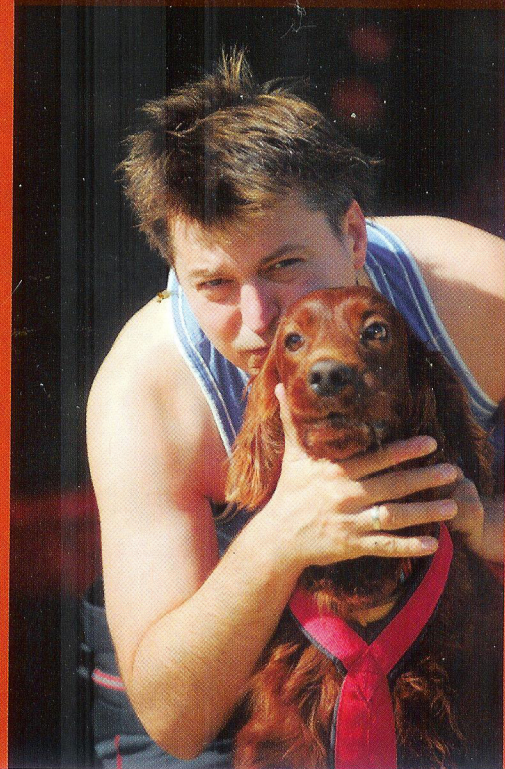

Pizzanap Zserbóval

A kilenc éves ír szetter, bár díjnyertes felmenőkkel rendelkezik, nem futott be fényes kiállítási karriert. Helyette inkább családja gyermek-tagjaitól kapja a kőkemény dresz-szúrát, jutalomként pedig a Budakeszi Vadasparkban fut-hatja a díszköröket.

Ahogy gazdája, **Homonnay Zsolt** musicalszínész-énekes meséli, számukra a világ legtermészetesebb érzése volt, hogy lesz kutyájuk: ő egyszerűen az „első gyerek”. Az interjúba bele-beleszól Zsolt két kislánya is, kommentálva és gyerekaszájával színesítve a kedvencükkel kapcsolatos történeteket. Hát, ők elmondhatják: náluk Zserbónak igencsak édes élete van.

„Egy jó szimbiózis alakult ki köztünk.”

A családi fotók alapján látszik: Zserbót sem hagyjátok ki semmiből.

Persze, ma például pizzasütős napunk volt, ő sem maradhat ki: egy fél pizzát ő is elpusztított. Éppen raskogattunk a gyerekeimmel egy kutyás matrica-albumot, amiben az ír szetter nem kapott túl jó minősítést, mint családbarát kutyafajta. Ehhez képest nekem nagyon más a tapasztalatom: Zserbó mindig mindent elviselt, soha egy rossz mozdulata nem volt. Amilyen kiképzésben az öt és fél éves Bulcsú fiam most részesíti, az nem mindennapi. Türelemmel és szeretettel viseli: látszik rajta, hogy tudja, mit kell tennie.

Ezek szerint fajta-hű vagy?

Nagyon szeretem a szettereket. Mikor végleg hazajöttünk külföldről, és ideköltöztünk Pátyra, sokat gondolkodtunk rajta, hogy legyen egy kutyánk. Nekem előtte volt már egy angol szetterem, ő volt az első saját kutyám. Az egyik kollegám akkoriban ajánlott egy nagyon rossz sorsú ír szettert, akit örökbe lehetett fogadni. Természetesen nem hagyhattuk ott. Giny egy éves volt, mikor hozzánk került, de hamar kiderült, hogy nincs túl jól. Akkor én Miskolcra jártam játszani, és vittem magammal mindenhol. Észrevettem, hogy fura tüneteket produkál, így elvittem az állatkórházba, hiszen semmit sem tudtunk az előéletéről. Megállapították, hogy egy elég nagyfokú szívnagyobbodással

küzd. Igyekeztünk gyógyszerekkel és kezeléssel stabilizálni az állapotát, de sajnos egy nyári meleg napon nem bírta tovább a szíve, szegény a kezeim között halt meg. Bár az állatorvos szerint szépen javult, de mégsem lehetett rajta segíteni: elvitte egy szívroham.

Mikor döntöttetek úgy, hogy lesz utódja?

Csak egy fél évet volt nálunk, de nagyon kiborultunk. Abban az állapotban voltunk, hogy vagy soha többet nem lesz kutyánk, vagy azonnal. Menhelyre is elmentünk, de nekem ezek után egyetlen fontos szempontom volt: az, hogy egészségileg szűrve legyen a kutya, amire csak lehet. Így találtunk rá – kimondottan az egészségügyi szempontok alapján – a Garden Stars kennelre, ami világgyőztes kutyákkal büszkélkedhetett. Éppen akkor született egy olyan alom, akik olyan szépek voltak, hogy az ember csak kapkodta a levegőt.

Gondolom, így már nem volt nehéz dönteni.

Igen, kiválasztottunk egy kölyköt, de mivel tizenkét hetes koráig nem hozhattuk el, mi addig is családirag jártunk rendszeresen látogatni. Nagyon élveztem, hogy ennyi gyönyörű szetter között lehetek. A végén a tenyésztő kitalálta, hogy mégsem az általunk választott kölyköt adja nekünk, mert annyira szépek a vonalai, hogy ő versenyre szeretné vinni. A felesége beszélte le róla, úgyhogy végül megkaptuk, de a tenyésztő nagy duzzogva megesketett bennünket, hogy hozzájuk járunk vissza nyíratni a szőrét, és fogunk vele kiállításra járni.

Beváltotta a tenyésztő reményeit?

Nagyon impozáns, robosztus alkat, sokan első látásra nem is mondják meg róla, hogy szuka, nagyon az apjára ütött. De mégis: az, hogy megtanítsuk szépen állni, a ringben viselkedni, nem igazán jött össze. Mellettünk van a Budakeszi Vadaspark, ahol a szomszédban lakó, sajnos nemrég elhunyt vizslával együtt inkább sétáltunk, kirándultunk. Volt, hogy őz- vagy vaddisznó csordával találkoztunk. Nálam szerintem már csak Zserbó és Zsömi volt jobban berezelve, amikor meglátták a bozótból kilépő vaddisznót. A mai napig inkább ilyen helyekre járok vele: akkor is viszem magammal, ha lovagolni megyek.

Könnyű volt a kezdeti összeszokás?

Augusztus huszadikán én még Kecskeméten énekeltem az István a királyt, utána hoztuk el Zserbót. Azt olvastam egy kutyakiképző könyvben, hogy ahova szoktatni szeretnénk a kutyát, hogy az legyen az ő

helye, maradjunk egy ideig vele, különben mindig keresni fogja az ember társaságát. A feleségemmel, Lillával akkor szépen kivittük az ágybetéteket, és kiköltöztünk a teraszra két hétre a kutya mellé. Néha a kukás autó megállt a házunk előtt, a munkások pedig nézték, ahogy együtt alszunk a teraszon. De annyira működött, hogy ugyan Zserbó egy kinti-benti kutya, de este automatikusan kimegy aludni, nem érzi azt, hogy feltétlenül bent kell mindig lennie. Egy jó szimbiózis alakult ki köztünk.

Ő érkezett a gyerekek mellé, vagy a gyerekek Zserbó mellé?

Zsombor fiam akkor született, amikor Zserbó körülbelül öt hónapos volt: így az újszülött mellett volt egy fél éves, szinte esztelen kölyökkutyánk, aki mikor egy éves lett, volt mellette egy fél éves baba, aki nyúzta, belefeküdt a kosarába, és amit még el lehet képzelni. Ő viszont annyira jól viselte, hogy amikor a második fiam megszületett, már a szeme se rebbent, pedig Bulcsú még inkább gypálta.

És a kiállítási karrierje?

Azt kell mondanom, hogy az így, kilenc éves korára bedőlni látszik.

A tenyésztő megbocsátotta?

Megbékélt, de sokszor tett szemrehányást, mikor csak nézőként mentünk egy-egy kutyakiállításra. A gyerekek is nagyon élvezték ezeket a versenyeket, de mi annyi minden más érdekeset csinálunk együtt, hogy nem hiányzik ez Zserbó életéből. Annyira élvezzi a kirándulásokat, az erdőjárást, hogy mindig teljesen magán kívül van a boldogságtól. Ezek legalább annyira izgalmasak, mint hogy sikerül-e beállítani jó szögbe a hátulsó lábait. Ennél mi természetesebben vesszük az ő létét. Teljes mértékben úgy tekintjük, mint az első gyereket.

Önmagától ilyen áldott jó lélek, vagy a nevelésetek is hatásos volt?

Mindig következetesek voltunk vele, és soha nem kellett eljutnunk vele odáig, hogy „majd én megmutatom!”. Sok könyvet elolvastam a kutyák neveléséről, és ezek szerint igyekeztünk vele kiskorától kezdve fog-

lalkozni. Egyetlenegyszer sem volt rá példa hogy megütöttük volna, még újságpapírral sem. Mégis rendkívül fegyelmezett: kézjelekre reagál, akár póráz nélkül is szépen sétál, és a budapesti forgalomban sincs vele semmi gond.

Hol gyökerezik a kutyaszeretetetek?

Nagyon meghatározó élmény volt számomra, hogy nagymamámékkal sok kutya élt: a tacsókó-keverékük szinte megszólalt, olyan okos volt. Nagypám erdész-ként dolgozott, így vizslákat és foxikat is tartottak. Ahol mi laktunk, a lakótelepen nem lehetett kutyánk, de nagyon élveztem azt az időt, amikor kijártunk hozzájuk. Lillának is mindig volt kutyája, így egyértelmű volt, hogy a közös életünkben nekünk is lesz.

Ha az embernek van rá lehetősége, akkor ez egy természetes érzés, hogy legyen. Ahogy a gyerek is: összeházasodtunk, együtt élünk, házat építettünk, természetes, hogy legyen kutyánk és gyerekünks.

Vízler Lili

Fotó: Szabó Adél